Κυριακή Θ’ Λουκά: Η παραβολή του άφρονα πλουσίου (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Νοεμβρίου, 2014

(Λουκ. ιβ’ 16-21)

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός
ήρθε στη γη για να θεραπεύσει τους ανθρώπους από τα φθοροποιά πάθη και τις ροπές τους. Τα πάθη κι οι ροπές είναι σοβαρές ψυχικές παθήσεις.
Κλέβει ποτέ ένας γιός από
τον πατέρα του; Όχι. Ο δούλος όμως κλέβει από τ’ αφεντικό του. Τη στιγμή που**ο Αδάμ εγκατέλειψε την ιδιότητα του υιού κι**
απόκτησε την ιδιότητα του δούλου, το χέρι του απλώθηκε για να πιάσει τον απαγορευμένο καρπό. Γιατί ο άνθρωπος κλέβει αυτό που ανήκει σ’ έναν άλλο; Είναι επειδή το χρειάζεται; Ο Αδάμ τα είχε όλα, δεν του έλειπε τίποτα. Παρ’ όλ’ αυτά όμως προχώρησε στην κλοπή. Γιατί ο άνθρωπος κλέβει άλλον άνθρωπο κι ο δούλος άλλο δούλο; Επειδή έμαθαν πρώτα να κλέβουν από τ’ αφεντικό τους.**Οι άνθρωποι συνήθως κλέβουν πρώτα από το**
Θεό κι έπειτα ο ένας από τον άλλο. Ο προπάτορας του ανθρώπινου γένους άπλωσε το χέρι του να κλέψει πρώτα αυτό που ανήκε στο Θεό κι έπειτα, σαν αποτέλεσμα, οι απόγονοί του άρχισαν να κλέβουν ο ένας τον άλλο.
Οι άνθρωποι κλέβουν από
Θεό και ανθρώπους, από τη φύση κι από τον εαυτό τους.**Ο άνθρωπος δεν κλέβει μόνο με τις σωματικές αισθήσεις του, αλλά και με την**
καρδιά, την ψυχή και το νου του. Δεν υπάρχει πράξη κλοπής που ο διάβολος να μην
είναι συνεργός του ανθρώπου. Είναι ο υποβολέας και υποκινητής κάθε κλοπής. Είναι ο εισηγητής και καθοδηγητής κάθε σκέψης για κλοπή. Κανένας κλέφτης στον κόσμο δεν ήταν ποτέ μόνος του. Συνήθως υπάρχουν τουλάχιστο δύο που συμμετέχουν σε μια κλοπή κι ένας τρίτος που παρακολουθεί. Ο άνθρωπος κι ο διάβολος πάνε για να κλέψουν κι ο Θεός που τους βλέπει. Όπως η Εύα δεν έκλεψε μόνη της, αλλά παρέα με το διάβολο, έτσι κανένας άνθρωπος δεν έχει τελέσει μια πράξη κλοπής μόνος του, αλλά πάντα με την παρέα του διαβόλου.

Ο διάβολος όμως δεν είναι
μόνο καθοδηγητής και συνοδός στην κλοπή, αλλά κι εκείνος που τη διαδίδει.**Δεν του ενδιαφέρουν τα κλεμμένα, αλλά η**
απώλεια της ψυχής του ανθρώπου, η διχόνοια και το μίσος ανάμεσα στους

ανθρώπους
κι η απώλεια ολόκληρης της ανθρωπότητας. Δεν πηγαίνει να κλέψει για χάρη της κλοπής, αλλ' «ως λέων ορυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίη» (Α' Πέτρ. ε' 8). Το ότι **είναι ο διάβολος που**
παρακινεί την ψυχή σε κάθε πονηρό έργο και σπέρνει κάθε πονηριά στην ψυχή, το βεβαιώνει ο ίδιος ο Κύριος (βλ. Ματθ. ιγ' 39). **Με κάθε κλοπή που κάνει ο άνθρωπος, ο διάβολος κλέβει ένα μέρος από την**
ψυχή του. Η ψυχή του κλέφτη **συρρικνώνεται**
όλο και περισσότερο, **μαραίνεται και**
πεθαίνει, όπως ο πνεύμονας που έχει προσβληθεί από φυματίωση.

Για ν' απαλλαγεί κανείς από το πάθος της κλοπής,
πρέπει να λογαριάσει πως όλα όσα έχει είναι του Θεού κι όχι δικά του . Όταν χρησιμοποιεί τα υπάρχοντά του, πρέπει νά
'χει κατά νου πως αυτά είναι του Θεού, όχι δικά του. Όταν τρώει στο τραπέζι, πρέπει να ευχαριστεί το Θεό, γιατί το ψωμί δεν είναι δικό του, αλλά του Θεού.**Για να θεραπευτεί ο άνθρωπος από την**
αρρώστια της κλοπής, πρέπει να λογαριάσει πως και τα υπάρχοντα των άλλων είναι
του Θεού. **Επομένως όταν κλέβει από**
τους ανθρώπους, είναι σα να κλέβει από το Θεό. Είναι δυνατό να κλέψει κανείς από Εκείνον που βλέπει τα πάντα; Για να καταδιώξει ο άνθρωπος τον πονηρό συνεργό του στην κλοπή, τον σπορέα κάθε κακού, **πρέπει ν' αγρυπνεί για την ψυχή του**, ώστε ο διάβολος να μη σπείρει
μέσα του επιθυμίες κλοπής. Κι όταν τις βρίσκει σπαρμένες μέσα του, πρέπει να παλέψει για **να τις κάψει με τη φωτιά της**
προσευχής. Δεν είναι παράφρονας ο άνθρωπος που τρέχει πίσω από το κακό, όταν έχει γνωρίσει το καλλίτερο; Δεν είναι ανόητος και γελοίος ο κλέφτης που επισκέπτεται το σπίτι κάποιου άλλου τη νύχτα για να κλέψει βαμβακερά εμπορεύματα, όταν βλέπει το φίλο του να τον επισκέπτεται για να του χαρίσει ένα φορτίο γεμάτο βαμβακερά και μεταξωτά;

Ο Κύριος Ιησούς που αγαπά
το ανθρώπινο γένος, **έφερε μαζί Του και**
άνοιξε για τον άνθρωπο αμέτρητα κι ασύγκριτα ουράνια δώρα και κάλεσε όλους τους
ανθρώπους να τα πάρουν, φανερά κι ελεύθερα, με έναν όρο: ν' αποσπάσουν πρώτα
την ψυχή τους από τα φθαρτά επίγεια αγαθά. Μερικοί άνθρωποι τον υπάκουσαν,
πήραν τα δώρα τους και πλούτισαν. Άλλοι όμως δεν τον υπάκουσαν και έμειναν με

τα φθαρτά και κλεμμένα πλούτη τους. Σαν προειδοποίηση σ' αυτούς τους τελευταίους, ο Κύριος είπε την παραβολή του σημερινού ευαγγελίου.

***

«*Είπε δε παραβολήν προς αυτούς λέγων· ανθρώπου τινός πλουσίου ευφόρησεν η χώρα. και διελογίζετο εν εαυτώ λέγων· τί ποιήσω, ότι ουκ έχω που συνάξω τους καρπούς μου;*» (Λουκ. ιβ' 16, 17). Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν απλά πλούσιος. Η σοδειά του ήταν τόσο πλούσια από το θερισμό, ώστε δεν είχε που να βάλει τους καρπούς. Ο πλούσιος αυτός άνθρωπος έβλεπε τα χωράφια με τα σιτηρά του, τα περιβόλια και τ' αμπέλια του που έγερναν από το βάρος των καρπών, τους κήπους του που ήταν γεμάτοι από κάθε λογής λαχανικά και τις κυψέλες του που ήταν γεμάτες μέλι, αλλά δε γύρισε προς τον ουρανό ν' αναφωνήσει: «Δόξα σοι, Ύψιστε και πολυέλεε Κύριε! Πόσα πλούτη έχει η δύναμη κι η σοφία Σου, πόσα βγάζεις από τη μαύρη γη! Με τις ακτίνες του ήλιου Σου δίνεις γλυκύτητα σ' όλα τα φρούτα στη γη! Σε κάθε φρούτο έχεις δώσει ένα πανέμορφο σχήμα κι ένα καταπληκτικό άρωμα! Τους λιγοστούς μου κόπους τους αντάμειψες εκατονταπλάσια! Ελέησες το δούλο Σου κι έδωσες με τα χέρια Σου τόσο πλούσια δώρα στην αγκαλιά του! Παντοδύναμε Κύριε, δίδαξέ με να δώσω χαρά στ' αδέρφια και στους συνανθρώπους μου με τα δώρα Σου αυτά. Έτσι εκείνοι θα ευχαριστήσουν και θα δοξολογήσουν μαζί μου το άγιο όνομά Σου και την ανέκφραστη αγαθότητά Σου».

Μήπως είπε τέτοια λόγια ο
πλούσιος; Όχι! **Αντί να θυμηθεί το Δοτήρα**
κάθε αγαθού, αρχικά σκέφτηκε που να μαζέψει και να φυλάξει τ' αγαθά του,
όπως ο κλέφτης που βρίσκει μια τσάντα με χρήματα στο δρόμο και δεν τον απασχολεί σε ποιόν ανήκουν αυτά, ποιος τά 'χασε, αλλά πρώτη σκέψη του είναι που να τα κρύψει. Ο πλούσιος αυτός άνθρωπος **στην**
πραγματικότητα είναι ένας κλέφτης. Δεν μπορεί να ισχυριστεί πως όλ' αυτά τα αγαθά βγήκαν από δικούς του κόπους. Ο κλέφτης ασχολείται με την κλοπή και χρησιμοποιεί κάθε επιδεξιότητα κι εξυπνάδα. Συχνά χρησιμοποιεί περισσότερη εξυπνάδα και πονηριά από τον σποριά ή τον ζευγολάτη. Ο πλούσιος δεν είχε κάνει απολύτως τίποτα. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για τον ήλιο, τη βροχή, τους ανέμους και τη γη. Αυτά είναι τα τέσσερα κύρια στοιχεία - χώμα, αέρας, ήλιος και νερό - που με το θέλημα του Θεού κάνουν τα δέντρα και τα φυτά να καρποφορούν. Η αφθονία των φρούτων επομένως δεν είναι δικό του κατόρθωμα ούτε αποτέλεσμα

της εργώδους προσπάθειάς του. Αλλ’ ούτε με το δικαίωμα κατοχής του ανήκουν, αφού **δεν είναι δικά του ούτε ο ήλιος
ούτε η βροχή ούτε ο άνεμος ούτε η γη.**

Η αφθονία των καρπών είναι δώρο του Θεού. Στα μάτια των ανθρώπων φαίνεται αγνώμων εκείνος
που δέχεται δώρο από έναν άλλο και δε λέει «ευχαριστώ» ούτε και δίνει κάποια προσοχή στο δωρητή, αλλά βιάζεται να κρύψει το δώρο σε ασφαλές μέρος. Ένας συμπαθής ζητιάνος, όταν του δίνουν ένα κομμάτι ξερό ψωμί, ευχαριστεί εκείνον που του το πρόσφερε. Ο πλούσιος όμως δεν έκανε ούτε μια σκέψη, δε βρήκε ούτε ένα λόγο να ευχαριστήσει το Θεό για τόσο πλούσια σοδειά. Ούτε ένα μικρό χαμόγελο χαράς δε ζωγραφίστηκε στα χείλη του για την τόσο θαυμαστή και μεγάλη χάρη που έλαβε από το Θεό. Αντί για προσευχή ευχαριστίας και δοξολογίας στο Θεό και καρδιακή χαρά, άρχισε αμέσως ν’ ανησυχεί, να σκέφτεται πως θα μαζέψει τόσα αγαθά και να τα διαχειριστεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη μείνει πίσω ούτε ένα σπυρί για τα πουλιά, ούτε ένα μοναδικό μήλο να πέσει στα χέρια των φτωχών γειτόνων του.

«*Και είπε· τούτο ποιήσω· καθελώ μου τας αποθήκας και μείζονας
οικοδομήσω, και συνάξω εκεί πάντα τα γενήματά μου και τα αγαθά μου*» (Λουκ. ιβ' 18). **Προσέξτε σε τι μεγάλους κόπους
προβαίνει ένας ασυλλόγιστος άνθρωπος!** Αντί να προσπαθήσει να σκοτώσει τον παλαιό άνθρωπο μέσα του και ν’ αναστήσει το νέο, εξαντλεί όλες του τις προσπάθειες στο να γκρεμίσει τις παλιές αποθήκες, τους στάβλους και τα υποστατικά του, για να χτίσει καινούργια. Αν η πλούσια συγκομιδή του συνεχιστεί και τα επόμενα χρόνια, θα πρέπει να μεγαλώσει πάλι τις σιταποθήκες του ή να χτίσει καινούργιες. Έτσι οι σιταποθήκες του από χρόνο σε χρόνο αυξάνονται ή μεγεθύνονται, ενώ **η ψυχή του ολοένα
στενεύει και παλιώνει κι οι παλιοί καρποί του σαπίζουν, όπως κι η ψυχή του**.
Γύρω του σωρεύεται το μίσος κι
εναντίον του εκτοξεύονται κατάρες. Οι φτωχοί θα βλέπουν με φθόνο τα πλούτη του κι οι πεινασμένοι θα καταριούνται τη σκληρότητα, τη φιλαυτία και την ιδιοτέλειά του. Έτσι **τα πλούτη του φέρνουν την
καταστροφή** τόσο στον ίδιο όσο και στους ανθρώπους που ζουν κοντά του. **Η ψυχή του θα χαθεί από τη σκληροκαρδία και
τη φιλαυτία του. Οι ψυχές των άλλων θα βλαφτούν από το φθόνο και τις κατάρες.**
**Βλέπετε πως χρησιμοποιεί τα δώρα του Θεού ένας άνθρωπος χωρίς επίγνωση, τόσο
για τη δική του όσο και για των άλλων την απώλεια**. Ο Θεός του έδωσε τα πλούτη για να βοηθήσουν στη σωτηρία τόσο τη δική του όσο και των άλλων, εκείνος

όμως τα χρησιμοποίησε για κατάρα, για το κακό το δικό του, μα και των άλλων.

Ο **άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συμβουλεύει** όλους εκείνους που είναι πρόθυμοι να δεχτούν συμβουλή: «Έφαγες μέχρι κορεσμού; Θυμήσου τους πεινασμένους. Ικανοποίησες τη δίψα σου; Θυμήσου τους διψασμένους. Ζεσταίνεσαι καλά; Θυμήσου αυτούς που κρυώνουν. Ζεις σ' ένα πλούσια επιπλωμένο σπίτι; Βάλε μέσα και τους άστεγους. Ένιωσες ευτυχισμένος σε μια γιορτή; Προσπάθησε να χαροποιήσεις τους λυπημένους και τους θλιμμένους. Σε τιμούν ως άνθρωπο πλούσιο; Προσπάθησε να επισκεφτείς και ν' ανακουφίσεις τους ενδεείς. Είσαι ευχαριστημένος από τον προϊστάμενό σου; Κάνε και τους υφισταμένους σου χαρούμενους. Αν είσαι σπλαχνικός κι ευγενικός μαζί τους, θα βρεις έλεος κι ευσπλαχνία όταν η ψυχή σου αναχωρήσει από το σώμα σου».

Δύο μεγάλοι ασκητές στην
έρημο της Αιγύπτου προσευχήθηκαν στο Θεό να τους αποκαλύψει αν υπάρχει άνθρωπος
στον κόσμο που να υπηρετεί το Θεό καλύτερα απ' αυτούς. Και τους αποκαλύφτηκε το εξής: Δέχτηκαν την εντολή να πάνε σ' ένα συγκεκριμένο μέρος και σ' ένα συγκεκριμένο άνθρωπο, για να βρουν απάντηση στο ερώτημά τους. Πήγαν στον τόπο που τους αποκαλύφτηκε και βρήκαν έναν απλοϊκό άνθρωπο που τον έλεγαν Ευχάριστο.
Ήταν κτηνοτρόφος. Οι ασκητές δε βρήκαν τίποτα αξιόλογο στον άνθρωπο αυτό, αλλά
τον ρώτησαν πώς προσπαθούσε να τηρήσει το θέλημα του Θεού. Ο Ευχάριστος δίστασε
αρκετά κι υστέρα τους είπε πως μοίραζε όσα κέρδιζε από τα ζωντανά του σε τρία μερίδια: Το ένα μερίδιο το έδινε στους φτωχούς και τους άπορους, άλλο ένα για να περιποιείται τους ξένους και το τρίτο το κρατούσε για τον εαυτό του και τη σεμνή σύζυγό του. Οι ασκητές τ' άκουσαν αυτά, ευχαρίστησαν τον ευεργέτη τους και γύρισαν στα κελλιά τους.

Βλέπουμε από το παράδειγμα
αυτό πως **ο Θεός λογαριάζει μεγαλύτερη**
αρετή την ελεημοσύνη και τη φιλανθρωπία από τον αυστηρό ασκητισμό. Ο άπληστος πλούσιος της παραβολής μας δε σκεφτόταν καθόλου το Θεό, την ψυχή του ή
τη φιλανθρωπία. Μοναδική του σκέψη ήταν να επεκτείνει τις σιταποθήκες του, για να στοιβάσει μέσα όλα τα γεννήματα από τους αγρούς του. Και τί θα γίνει όταν θά 'χει κάνει όλ' αυτά; Ας ακούσουμε τον ίδιο:

«*Και ερώ τη ψυχή μου· ψυχή, έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά· αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου*» (Λουκ. ιβ' 19). Μπορεί η ψυχή να φάει ή να

πιει; Το σώμα καταναλώνει τη σοδειά του, όχι η ψυχή. Ο πλούσιος άνθρωπος όταν μιλάει για την ψυχή του εννοεί το σώμα του. Η ψυχή αναπτύχθηκε μέσα στο σώμα του, έγινε ένα μαζί του, ο πλούσιος ξέχασε ως και τ' όνομά της. **Δεν μπορεί να βρεθεί καλλίτερη έκφραση για τον καταστροφικό θρίαμβο του σώματος κατά της ψυχής**. Φανταστείτε ένα αρνί παγιδευμένο στη φωλιά ενός σκύλου, ξεχασμένο μέσα εκεί. Ο σκύλος γυρίζει και φέρνει στη φωλιά τροφή για τον ίδιο. Όταν γεμίσει τη φωλιά του με σάπια κρέατα και κόκκαλα, φωνάζει το πεινασμένο αρνί: «Τώρα, αγαπητό μου αρνί, φάγε, πίε, ευφραίνου. Έχουμε φαγητό για πολλές μέρες». Κι υστέρα πέφτει στο φαγητό και τρώει, ενώ το αρνί θα μείνει νηστικό και θα πεθάνει από την πείνα. **Με τον ίδιο τρόπο συμπεριφέρεται στην ψυχή του ο πλούσιος**, όπως κι ο σκύλος στο πεινασμένο αρνί.

Η ψυχή δεν τρέφεται με φθαρτή τροφή, αυτός όμως τέτοια τροφή της προσφέρει. **Η ψυχή νοσταλγεί την ουράνια πατρίδα της**. Εκεί βρίσκονται οι σιταποθήκες κι η πηγή της ζωής της. Αυτός όμως την καρφώνει στη γη. Ορκίζεται πως θα την κρατήσει έτσι καρφωμένη για πολλά χρόνια. Η ψυχή ευφραίνεται κοντά στο Θεό. Εκείνος όμως δεν προφέρει ποτέ τ' όνομα του Θεού με τα χείλη του. **Η ψυχή τρέφεται με αγάπη κι ευσπλαχνία**. Σ' αυτόν όμως δεν έτυχε ποτέ να χρησιμοποιήσει τα πλούτη του για να δείξει αγάπη κι έλεος στους φτωχούς, στους άπορους και τους ανάπηρους που βρίσκονταν στη γειτονιά του. Η ψυχή επιθυμεί αγνή αγάπη, ουράνια. Εκείνος όμως ρίχνει λάδι στο καμίνι των παθών του, λιβανίζει την ψυχή του με το δύσοσμο άρωμα που αυτά παράγουν. Η ψυχή αναζητά το στολισμό της, δηλαδή αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια (πρβλ. Γαλ. ε' 22, 23). Εκείνος όμως τη φορτώνει με μέθη, λαιμαργία, μοιχεία και ματαιότητα. Πώς θα μπορούσε να μην πεθάνει ένα χορτοφάγο αρνί, όταν έχει για συντροφιά ένα σαρκοβόρο σκυλί; Πώς μπορεί να ζήσει η ψυχή όταν καταπιέζεται από ένα βαρύ πτώμα;

Ολόκληρη η ανοησία του πλουσίου βέβαια δεν εξαντλείται στο γεγονός ότι προσφέρει κρέας στο αρνί ή μάλλον **σαρκική τροφή στην ψυχή**. Είναι και το ότι **μεταβάλει τον εαυτό του σε κυρίαρχο του χρόνου και της ζωής**. Βλέπουμε πως προετοιμάζει για τον εαυτό του τροφές και ποτά για έτη πολλά. Ας ακούσουμε εδώ όμως και τη φωνή του Θεού:

«*Είπε δε αυτώ ο Θεός· άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου· α δε ητοίμασας τίνι έσται;*» (Λουκ. ιβ' 20). Έτσι μίλησε ο Κύριος της

ζωής και του κόσμου, ο δημιουργός του χρόνου και του θανάτου, που «*εν χειρί αυτού ψυχή πάντων ζώντων και πνεύμα παντός ανθρώπου*» (Ιώβ, ιβ' 10).

Ανόητε άνθρωπε! Γιατί σκέφτεσαι με την κοιλιά σου κι όχι με το νου σου; Όπως δεν ήταν στη δική σου δύναμη να ορίσεις την ημέρα που θα γεννηθείς, έτσι δεν μπορείς να ορίσεις και τη μέρα που θα πεθάνεις. Ο Κύριος άναψε το καντήλι της επίγειας ζωής σου **όταν Εκείνος έκρινε πως ήταν ο κατάλληλος χρόνος**. Ο ίδιος θα το σβήσει όταν το αποφασίσει. Όπως τα πλούτη σου δεν όρισαν το χρόνο της έλευσής σου στον κόσμο, έτσι δεν μπορούν να καθυστερήσουν και το χρόνο της αναχώρησής σου. Μήπως η αυγή ή το σούρουπο εναπόκειται σε σένα; Όχι, βέβαια. Το ίδιο δεν εναπόκειται σε σένα κι ο χρόνος που θα διανύσεις στη γη, οι σιταποθήκες και τα κελλάρια σου, τα πρόβατα κι οι στάνες σου. **Όλ' αυτά ανήκουν στο Θεό, όπως κι η ψυχή σου**. Κάθε μέρα και κάθε ώρα ο Θεός μπορεί να πάρει αυτά που ανήκουν σε σένα και να τα δώσει σε κάποιον άλλο. Όσο ζεις όλα είναι δικά Του, όπως δικά Του θα είναι και μετά το θάνατό σου. Η ζωή κι ο θάνατός σου βρίσκονται στα χέρια Του. Γιατί λοιπόν προγραμματίζεις για έτη πολλά; Η ζωή σου είναι μετρημένη ως το τελευταίο λεπτό. Η τελευταία σου στιγμή θα τελειώσει τούτη τη νύχτα. Μη λοιπόν σκέφτεσαι το αύριο, τι θα φας ή τι θα πιεις ή τι θα φορέσεις. **Σκέψου όμως και ξανασκέψου την ψυχή σου που θα παρουσιάσεις ενώπιον του Θεού, του Δημιουργού και Κυρίου σου**. Σκέψου περισσότερο τη βασιλεία του Θεού, γιατί αυτή αποτελεί την τροφή της ψυχής σου (βλ. Ματθ. στ' 31-33).

Ο Κύριος τέλειωσε την παραβολή με τα εξής λόγια: «*Ούτως ο θησαυρίζων εαυτώ, και μη εις Θεόν πλουτών*» (Λουκ. ιβ' 21). Τί θα πάθει ο πλούσιος; Θ' αποχωριστεί ξαφνικά τα πλούτη του, όπως κι η ψυχή του θα χωριστεί από το σώμα του. Τα πλούτη του θα δοθούν σε άλλους, το σώμα του θα παραδοθεί στη γη κι η ψυχή του θα οδηγηθεί σε τόπο σκοτεινό, όπου «*ο βρυγμός και ο τρυγμός των οδόντων*». Ούτε ένα καλό έργο δε θα βρεθεί για να τον υποδεχτεί στη βασιλεία των ουρανών, να βρει η ψυχή του κάποιον τόπο εκεί. Το όνομά του δε θα βρεθεί γραμμένο στο Βιβλίο της Ζωής. Δε θα τον γνωρίσουν και δε θα βρεθεί ανάμεσα στους ευλογημένους του Πατρός. **Την ανταπόδοσή του την έλαβε ολόκληρη στη**

γη, τ’ αρίφνητα ουράνια πλούτη του Θεού δε θ’ αποκαλυφτούν στο πνεύμα του.

Πόσο φοβερός είναι ο
ξαφνικός θάνατος! Όταν ο άνθρωπος νομίζει πως είναι σταθερά εγκατεστημένος, πως
πατάει γερά στη γη, η ίδια γη ανοίγει ξαφνικά και τον καταπίνει, όπως κατάπιε τον Δαθάν και τον Αβειρών (βλ. Αριθ. ιστ’ 32). Όταν κάποιος αγνοεί το Θεό κι επιδιώκει για πολλά χρόνια αποκλειστικά την ευωχία, πέφτει φωτιά από τον ουρανό και τον κατακαίει, όπως τα Σόδομα και τα Γόμορα (βλ. Γέν. ιθ' 24). Όταν ο άνθρωπος πιστεύει πως έχει εξασφαλίσει τη θέση του και τά ‘χει καλά τόσο με το Θεό όσο και με τον συνάνθρωπό του, θα πεθάνει ξαφνικά, όπως ο Ανανίας και η Σαπφείρα (βλ. Πράξ. ε’ 5, 10).

***

Ο αμαρτωλός δημιουργεί
διπλή απώλεια με τον ξαφνικό του θάνατο: πρώτα στον εαυτό του κι έπειτα στην οικογένειά
του. Στον εαυτό του επειδή πεθαίνει αμετανόητος. Στην οικογένειά του επειδή αιφνιδιάζει
τους συγγενείς του μ’ ένα αναπάντεχο χτύπημα κι αφήνει πίσω του εκκρεμότητες. Μακάριος είναι εκείνος που προτού πεθάνει δοκιμάζεται από κάποια αρρώστια, από τον
πόνο. Σ’ αυτόν δίνεται η ευκαιρία να κάνει μία ανασκόπηση της ζωής του, να εξετάσει
τις αμαρτίες του, να μετανοήσει για όλα τα κακά που έχει κάνει, για όλα τα καλά που δεν έκανε, να θρηνήσει με μετάνοια ενώπιον του Θεού, να καθαρίσει την ψυχή του με δάκρυα και να ζητήσει συχώρεση από το Θεό. Θά ‘χει την ευκαιρία να συγχωρέσει κι αυτός εκείνους που τον πρόσβαλαν, που τον έβλαψαν στη ζωή του, να χαιρετήσει όλους τους φίλους ή εχθρούς του, να θυμήσει στα παιδιά του το φόβο του Θεού, νά ‘χουν στο νου την ώρα του δικού τους θανάτου και να οπλίσουν την ψυχή τους με πίστη, προσευχή και καλά έργα.

Ας δούμε στην Παλαιά
Διαθήκη πως πέθαναν οι άνθρωποι που ευαρέστησαν στο Θεό: ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ,
ο Ιωσήφ, ο Μωυσής κι ο Δαβίδ. Προτού πεθάνουν, όλοι τους είχαν αρρωστήσει. Όσο κράτησε η αρρώστια τους, το όνομα του Θεού δεν έλειπε από τα χείλη τους. Άφησαν

όλοι καλή κληρονομιά στους απογόνους τους και τους ευλόγησαν. Αυτός είναι θάνατος δίκαιου ανθρώπου.

Ίσως διερωτηθείς: Μα δεν πέθαναν πολλοί από τους δίκαιους στη μάχη, απροετοίμαστοι; Όχι! Οι δίκαιοι ποτέ δεν πεθαίνουν απροετοίμαστοι! Προετοιμάζονται πάντα για το θάνατό τους, περιμένουν από μέρα σε μέρα την αναχώρησή τους απ' αυτή τη ζωή. Η καρδιά τους βρίσκεται σε διαρκή μετάνοια, εξομολογούνται στο Θεό και τον δοξολογούν. Οι δίκαιοι το κάνουν αυτό σε καιρούς ειρήνης και ευμάρειας. Το κάνουν όμως πολύ περισσότερο σε περιόδους πολέμου, βίας και ταραχών. Η ζωή τους ολόκληρη είναι μια διαρκής προετοιμασία για το θάνατο κι έτσι δεν πεθαίνουν ποτέ απροετοίμαστοι.

Προετοιμασία για το θάνατο σημαίνει επίσης το «να πλουτίζει κανείς εν Χριστώ». Μόνο εκείνοι που πιστεύουν πραγματικά στο Θεό και στη μέλλουσα ζωή προετοιμάζονται για το θάνατο, για την αιώνια ζωή. Οι άπιστοι δεν προετοιμάζονται ποτέ για το θάνατο. Το μόνο που φροντίζουν, είναι να ζήσουν όσο γίνεται περισσότερο στη γη. Φοβούνται ακόμα και να σκεφτούν το θάνατο και κάνουν ελάχιστη προσπάθεια για «να πλουτίσουν εν Χριστώ». Όποιος προετοιμάζεται για το θάνατο, προετοιμάζεται και για την αιώνια ζωή. Τη φύση της προετοιμασίας αυτής για την αιώνια ζωή, τη γνωρίζει κάθε χριστιανός.

Ο συνετός άνθρωπος δοκιμάζει κάθε μέρα την πίστη του στο Θεό, προφυλάσσει την καρδιά του από την απιστία, την αμφιβολία και την κακία, όπως ο συνετός αγρότης προφυλάσσει το αμπέλι του από τα έντομα και τις ακρίδες. Ο συνετός άνθρωπος δοκιμάζει καθημερινά τον εαυτό του αν τηρεί τις εντολές του Θεού με πράξεις συγγνώμης, αγάπης και ελεημοσύνης. Μ' αυτόν τον τρόπο «πλουτίζει εν Χριστώ». Ο συνετός άνθρωπος δεν αποθηκεύει τα αγαθά του σε αποθήκες, αλλά τα εμπιστεύεται στη φύλαξη του Θεού. Το πιο πολύτιμο πράγμα γι' αυτόν είναι η ψυχή του. Είναι ο μεγαλύτερος θησαυρός του, το μόνο που δε φθείρεται και δεν πεθαίνει. Ο συνετός άνθρωπος ρυθμίζει τα θέματά του με τον κόσμο ισορροπημένα, καθημερινά. Είναι έτοιμος κάθε στιγμή να πεθάνει με σταθερή την πίστη πως θα παρουσιαστεί ενώπιον του Θεού και κει τον περιμένει ζωή αιώνια. Ο **όσιος Αντώνιος** έλεγε: «*Να σκέφτεσαι μέσα σου και να λες: "Σήμερα είναι η τελευταία μέρα της ζωής μου". Έτσι δε θ' αμαρτήσεις ποτέ στο Θεό*».

Δεν υπάρχει πιο ανόητο πράγμα από το να πεις:

«Καλύτερα να πεθάνω ξαφνικά, να μη νιώσω το θάνατό μου!» . Έτσι μιλάνε οι ελαφρόμυαλοι κι οι άθεοι. Ο
συνετός κι αφοσιωμένος πιστός λέει: «*Γενηθήτω*
το θέλημα του Θεού!» Καλύτερα να μείνεις χρόνια στο κρεβάτι με αρρώστιες και πόνους, παρά να πεθάνεις απροετοίμαστος κι αμετανόητος. Οι πόνοι σ' αυτόν τον κόσμο περνούν γρήγορα, όπως κι οι χαρές. Στον άλλο κόσμο όμως δεν υπάρχει τίποτα εφήμερο και παροδικό. **Όλα είναι αιώνια**,
είτε βάσανα είτε χαρά. Γι' αυτό είναι καλύτερα να υποφέρεις λίγο εδώ παρά εκεί, όπου το μέτρο τόσο του πόνου όσο και της χαράς είναι ασύγκριτα μεγαλύτερο.

Γενηθήτω το θέλημα του Θεού!
Προσευχόμαστε στον παντεπόπτη Θεό μας να μη μας στείλει ξαφνικό θάνατο, ενώ βρισκόμαστε μέσα στην αμαρτία, στις κακές μας πράξεις, αλλά να μας λυπηθεί, όπως λυπήθηκε το βασιλιά Εζεκία (βλ. Ησ. λη' 1-5) και **να μας δώσει χρόνο μετάνοιας**. Να μας ελεήσει και να μας δώσει
κάποια ένδειξη ότι ο θάνατος είναι κοντά, ώστε να βιαστούμε να ζήσουμε κάπως καλύτερα και να γλιτώσουμε την ψυχή μας από το «αιώνιο πυρ». Έτσι τα ονόματά μας θα γραφτούν στη Βίβλο της Ζωής και **τα**
πρόσωπά μας θα είναι ορατά στη βασιλεία του Χριστού, του Θεού μας.

Δόξα και αίνος στον Κύριο και
Σωτήρα μας Ιησού Χριστό, στον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη
Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Απόσπασμα από το
βιβλίο «ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ Γ' – ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΤ' Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς», Επιμέλεια
– Μετάφραση: Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2014)

Συνιστούμε
ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς:

ΟΜΙΛΙΕΣ 5ο
ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ Γ΄